

Sygn. akt II AKa 51/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Wróblewska

Sędziowie: SSA Krzysztof Noskowicz (spr.)

SSO del. Marta Gutkowska

Protokolant: sekr. sądowy Karolina Petruczenko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gdańsku del. do Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Lilianny Stojek

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2015 r.

sprawy

P. C.

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 22 grudnia 2014 r., sygn. akt **XIV K 83/14**

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. W. - Kancelaria Adwokacka w G., kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,
3. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze, którymi obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku w dniu 22 grudnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt **XIV K 83/14** wydał wyrok łączny wobec P. C., skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 13 lipca 2001 r. w sprawie IV K 6/00, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie II AKa 575/01 za dwa przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., popełnione w nocy z 9 na 10 lipca 1998 r., za które, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności;
2. Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 14 stycznia 2003 r. w sprawie II K 646/02 za przestępstwa:

a) z art. 300 § 1 k.k. i z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione w okresie od 4 do 8 maja 2001 r., za które wymierzono karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

b) z art. 218 § 1 k.k., popełnione w okresie od maja do listopada 2001 r., za które wymierzono karę 1 roku pozbawienia wolności;

c) z art. 586 kodeksu spółek handlowych, popełnione w okresie od maja do listopada 2001 r., za które wymierzono jednostkową karę 6 miesięcy pozbawienia wolności

a następnie wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 5 lat. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 21 kwietnia 2005 r. zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności.

3. Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie z dnia 17 listopada 2005 r. w sprawie II K 453/02 za czyny:

a) z art. 54 § 1 k.k.s, popełniony w okresie od lutego do 20 marca 2002 r., na karę 40 stawek dziennych grzywny po 30 złotych każda stawka;

b) z art. 297 § 1 k.k., popełniony w dniu 22 października 2001 r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po 30 złotych każda stawka, przy czym wykonanie kary 8 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata; orzeczono karę łączną 60 stawek dziennych grzywny po 30 złotych każda stawka.

4. Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie z dnia 10 kwietnia 2006 r. w sprawie IIK 254/05 za następujące przestępstwa:

a) z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniach: 29 września 2004 r., 30 października 2004 r., 1 grudnia 2004 r., 29 grudnia 2004 r., za które wymierzono, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka;

b) z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., popełnione w okresie od listopada 2004 r. do stycznia 2005 r., za które, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

c) z art. 190 § 1 k.k., popełnione w listopadzie 2004 r. i w grudniu 2004 r., za które, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

c) z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniach 9 grudnia 2004 r. i 13 grudnia 2004 r., za które, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., wymierzono karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka;

d) z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniach: 10 grudnia 2004 r., 23 grudnia 2004 r., 12 lutego 2005 r., 5 marca 2005 r., za które wymierzono, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 150 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka,

a następnie wymierzono mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności i karę łączną 250 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 7 grudnia 2007 r. w sprawie IV Ka 354/06 zmieniono wyrok w tym zakresie, że w punkcie 5 wyroku z opisu czynu wyeliminowano słowa „do usiłowania wyłudzenia kredytu” oraz przyjęcie, że czyny opisane w punktach A i B skazany popełnił przed upływem 5 lat od odbycia ponad 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne oraz poprzez przyjęcie, że podstawę skazania za przypisane czyny stanowiły przepisy art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k., natomiast w pozostałej części wyrok został utrzymany w mocy.

Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 5 września 2006 r. w sprawie IV K 181/06:

a) połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami: Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 13 lipca 2001 r. w sprawie IV K 6/00, zmienionym następnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 27 lutego 2002 r. w sprawie II AKa 575/01 i karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 14 stycznia 2003 r. w sprawie II K 646/02 za przestępstwo z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnione w maju 2001 r. (punkt I tegoż wyroku), za które wymierzono mu karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

b) połączono kary pozbawienia wolności, orzeczone wobec skazanego w punktach II i III wyroku Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 14 stycznia 2003 r. w sprawie II K 646/02, wymierzając w to miejsce karę łączną 1 roku pozbawienia wolności;

5. Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 7 sierpnia 2009 r. w sprawie III K 73/08 za czyny:

a) z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 6 listopada 2007 r., na karę 3 lat pozbawienia wolności;

b) z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 24 października 2007 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności,

które to kary następnie połączono, wymierzając karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

6) Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 21 czerwca 2010 r. w sprawie XIV K 41/09 za czyny:

a) ciąg przestępstw z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniach 11 stycznia 2008 r. i na początku marca 2008 r., za które wymierzono mu, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

b) z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełniony w dniu 18 stycznia 2008 r., za który wymierzono mu karę 3 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności;

c) ciąg przestępstw z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w dniach 26 lutego 2008 r., w marcu 2008 r., 20 marca 2008 r. i 29 marca 2008 r., za który wymierzono mu karę 6 lat pozbawienia wolności;

d) ciąg przestępstw z art. 197 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k., popełniony w dniach 20 marca 2008 r. i 29 marca 2008 r., za który wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności,

które to kary sąd następnie połączył i wymierzył mu karę łączną 11 lat pozbawienia wolności.

7. Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 27 września 2010 r. w sprawie II K 778/10 za czyny z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości, stanowiące ciąg przestępstw, popełnione w okresach: od 1 stycznia 2005 r. do 15 lipca 2005 r., od 1 stycznia 2006 r. do 15 lipca 2006 r., od 1 stycznia 2007 r. do 15 lipca 2007 r., od 1 stycznia 2008 r. do 15 lipca 2008 r., od 1 stycznia 2009 r. do 15 lipca 2009 r., za które, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzono karę 120 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka.

8. Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 6 grudnia 2010 r. w sprawie II K 110/08 za przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., popełnione w dniach: 31 października 2004 r. i 13 listopada 2004 r., za które, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

9. Sądu Rejonowego w Sieradzu z dnia 14 maja 2012 r. w sprawie II K 984/11 za czyny z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości, popełnione w okresach: do dnia 15 lipca 2010 r. i do dnia 15 lipca 2011 r., za które, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., wymierzono karę 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka;

Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 31 marca 2011 r., wydanym w sprawie XIV K 23/11, połączono kary pozbawienia wolności, orzeczone wyrokami: Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 7 sierpnia 2009 r. w sprawie III K 73/08 i Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 21 czerwca 2010 r. w sprawie IV K 41/09, wymierzając w to miejsce karę łączną 12 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Przytoczonym na wstępie wyrokiem Sąd Okręgowy w Gdańsku orzekł następująco:

- na podstawie art. 85 k.k. i z art. 86 § 1 k.k. połączył skazanemu P. C. jednostkowe kary pozbawienia wolności, orzeczone prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie z dnia 10 kwietnia 2006 r. w sprawie II K 254/05 i Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 6 grudnia 2010 r. w sprawie II K 110/08 i wymierzył w to miejsce karę łączną 4 lat pozbawienia wolności (pkt I);

- na podstawie art. 572 k.p.k. umorzył postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego, obejmującego skazania orzeczone pozostałymi wyrokami (pkt II),

- wyrok zawiera nadto orzeczenie o zasądzeniu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu (pkt III) oraz o zwolnieniu skazanego od kosztów sądowych i obciążeniu nimi Skarbu Państwa (pkt IV).

Apelację od powyższego wyroku wywiodła obrońca skazanego, zaskarżając wyrok w części dotyczącej wymierzenia skazanemu kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności, zarzucając rażąco niewspółmierność wymierzonej kary łącznej, wynikającą z zastosowania zasady kumulacji.

W konsekwencji obrońca wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez złagodzenie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i wymierzenie jej na zasadzie absorpcji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja jest oczywiście bezzasadna. W sprawie nie mamy bowiem do czynienia, wbrew temu co utrzymuje obrońca, z wymierzeniem skazanemu P. C. rażąco niewspółmiernej kary łącznej.

Mając na uwadze zakres zaskarżenia, trzeba jednak na początku wskazać na to, że badanie zakresu przedmiotowego postępowania o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego P. C. nie doprowadziło do stwierdzenia uchybień w tej sferze, to jest w zakresie wynikającym z treści art. 570 k.p.k., jak i art. 85 k.k. Określenie tego zakresu zostało przez sąd a quo dokonane prawidłowo, na podstawie aktualnych kart karnych, to jest niezależnie od treści złożonego w tej kwestii wniosku skazanego, w którym wnosił on o połączenie wskazywanych przez siebie wyroków (k. 2-3).

Nie ma zarazem podstaw do kwestionowania prawidłowości ustaleń sądu a quo co do kar podlegających łączeniu, to jest, że połączeniu winny podlegać kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami opisanymi w punktach 4 i 8, jak i też co do umorzenia postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego skazania orzeczone pozostałymi wyrokami.

Odnosząc się do zarzutu skarżącej przypomnieć trzeba, że o rażącej niewspółmierności kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. można mówić tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k. (zob. wyrok SN z dnia 13.04. 2000 r., WA 5/00, LEX nr 535097). Jest przy tym oczywiste, że stosowanie tych dyrektyw musi uwzględniać specyfikę orzekania o karze łącznej (por.: wyrok SA w Katowicach z dnia 17.04.2014 r., II AKa 61/14, Biul. SAKa 2014/2/28-29).

Nie ma jednak racji autorka apelacji, gdy utrzymuje, że rażąca niewspółmierność orzeczonej kary łącznej wynikała z zastosowania zasady kumulacji.

Sąd Okręgowy prawidłowo wskazał bowiem na to, że z uwagi na treść art. 575 k.p.k. kary łączne orzeczone wcześniejszymi wyrokami łącznymi ulegają rozwiązaniu. W konsekwencji, określając granice wymiaru nowej kary

łączonej należy brać pod uwagę tylko kary jednostkowe, co zgodne jest z utrwaloną linią orzecniczą w tej materii (por.: postanowienie SN z dnia 27 października 2014 r., V KK 263/14, LEX nr 1573980; wyrok SA w Białymstoku z dnia 23 kwietnia 2013 r., II AKa 40/13, LEX nr 1321895; postanowienie SN z dnia 22 lipca 2010 r., IV KK 162/10, OSNwSK 2010/1/1482, Biul. PK 2010/4/14).

Sąd Okręgowy nie popełnił więc błędu stwierdzając, że możliwość kształtowania nowej kary łącznej pozbawienia wolności zamykała się w przedziale od 2 lat do 6 lat i 10 miesięcy. Wymierzając skazanemu P. C. tę karę zastosował w rzeczywistości zasadę asperacji, a nie kumulacji, co zasługuje na aprobatę. Zasada asperacji winna być bowiem priorytetową dyrektywą wymiaru kary łącznej, stosowanie zaś zasady absorpcji lub kumulacji należy ograniczyć do sytuacji wyjątkowych.

Nie ma również racji skarżąca, gdy wskazuje na konieczność zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady absorpcji. Stosowanie tej zasady nie przedstawia się bowiem jako obowiązek sądu orzekającego, nie stanowi też punktu wyjścia przy dokonywaniu oceny wymiaru kary łącznej (por.: wyrok SA w Gdańsku z dnia 19.05.2010 r., II AKa 119/10, POSAG 2010/3/165-174).

Zarazem nie można zapominać o tym, że wydając wyrok łączny, sąd orzekający nie jest uprawniony do ponownego rozważania tych samych okoliczności, które legły u podstaw wymiaru kar w poprzednio osądzonych sprawach, lecz powinien rozważyć przede wszystkim to, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy, lub w ogóle go brak, a ponadto winien rozważyć okoliczności, które już po wydaniu poprzednich wyroków zaistniały i przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej (por.: wyrok SN z dnia 25.10. 1983 r., IV KR 213/83, OSNKW 1984/5-6/65). Wymogom tym sąd a quo uczynił zadość.

Sąd Okręgowy słusznie dostrzegł to, że związek czasowy pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami jest dość bliski (dystans ok. 6 miesięcy), co stanowiło argument na rzecz zasady absorpcji. Jednocześnie jednak miał na uwadze to, że przestępstwa, jakie skazany w tym czasie popełnił, skierowane były przeciwko wielu różnym dobrom prawnym, co przemawiało bardziej za stosowaniem zasady kumulacji. Zwrócił też uwagę na to, że wcześniej odbyte przez skazanego kary nie wpłynęły na poprawę jego zachowania, co wskazuje na wysoki stopień demoralizacji skazanego oraz całkowitą nieskuteczność wcześniej stosowanych wobec niego kar.

Nie ulega wątpliwości, że zasada asperacji winna być postrzegana jako związana z kształtowaniem kary łącznej w zależności od stopnia ścisłości omawianego związku podmiotowego i przedmiotowego oraz w kontekście prewencyjnego oddziaływania tej kary. Zasada ta pozwala orzec karę z przedziału od najwyższej z podlegających łączeniu kar do ich sumy. W tych ramach możemy mieć natomiast do czynienia z różnym stopniem redukcji kary.

Jak wskazano to już wyżej, zastosowanie zasady absorpcji, asperacji czy kumulacji przy orzekaniu zarówno kary łącznej, jak i wydawaniu wyroku łącznego uwarunkowane jest przede wszystkim relacjami zachodzącymi pomiędzy osądzonymi czynami objętymi tym orzeczeniem. Im bliższe są te relacje, tym bardziej kara łączna orzeczona wyrokiem łącznym winna być zbliżona do dopuszczalnego minimum uwarunkowanego wysokością kar orzeczonych za przestępstwa objęte tym wyrokiem. Nie bez znaczenia dla intensywności tego związku pozostaje także ocena wielości czynów przestępczych, rodzaj, wielość i podobieństwo dóbr prawnie chronionych naruszonych przestępstwami dokonanymi przez skazanego (zob. wyrok SA w Poznaniu z dnia 29 listopada 2012 r., II AKa 245/12, LEX nr 1307472).

Sąd Apelacyjny konsekwentnie prezentuje stanowisko, że popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej niż na zasadzie absorpcji. Godzi się zatem wskazać, że skazany P. C. popełnił aż kilkanaście przestępstw (w warunkach ciągu przestępstw – art. 91 § 1 k.k.). Ponieważ na wymiar kary łącznej nie ma już wpływu stopień zawinienia ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw, to jednak popełnienie tylu przestępstw, za które orzeczono kary podlegające łączeniu, musi mieć wyraźny wpływ na wymiar kary łącznej.

Wskazywane przez skarżącą okoliczności wynikające z opinii o skazanym, a w szczególności to, że jego zachowanie jest poprawne, był on kilkakrotnie nagradzany regulaminowo za dobre zachowanie, zdyscyplinowanie i realizację powierzonych mu zadań, jak i to, że nie deklaruje on przynależności do podkultury więziennej, a prognoza penitencjarna kształtuje się wobec niego pozytywnie, stanowiło elementy dokonywanych przez sąd a quo ustaleń faktycznych. Nie ma jednakże żadnych powodów, aby utrzymywać, i skarżąca tego też nie wykazała, że okoliczności te przesłaniają wymowę związku przedmiotowego pomiędzy zbiegającymi się przestępstwami czy też w równie istotny sposób osłabiają znaczenie czynnika prognostycznego, wynikającego z wielości popełnionych przestępstw, to jest aż do tego stopnia, by przy wymiarze kary łącznej zachodziła konieczność zastosowania zasady absorpcji. Autorka apelacji nie przytoczyła nadto żadnych innych konkretnych okoliczności, co do których zasadnie należałoby przyjąć, że sąd a quo ich nie dostrzegł, a świadczyłyby one na korzyść skazanego w stopniu mającym istotny wpływ na końcowy wymiar kary łącznej.

Słusznie sąd a quo wskazał na to, że z jednej strony nie było potrzeby orzekania kary łącznej w wyższym wymiarze niż 4 lata pozbawienia wolności, a z drugiej na to, że kara ta czyni zadość względem prewencji ogólnej, rozumianej jako właściwe społeczne oddziaływanie kary wobec sprawców przestępstw, zaspokajając równocześnie społeczne poczucie sprawiedliwości.

Sąd Okręgowy trafnie też powołał się na to, że gdyby sprawa o przestępstwa objęte wyrokami podlegającymi łączeniu toczyła się w ramach jednego postępowania, to skazanemu wymierzona zostałaby właśnie taka kara łączna.

Resumując, wymierzona P. C. w omówionych wyżej warunkach kara łączna 4 lat pozbawienia wolności jest karą słuszną i sprawiedliwą. Uwzględnia w wymaganym zakresie wszystkie istotne okoliczności, które winny być brane pod uwagę jako podstawy jej wymiaru. Pozostaje w należytej proporcji do kształtującej się stosunku do skazanego pozytywnej prognozy penitencjarnej. Wprawdzie nie zmienia zasadniczo sytuacji prawnej skazanego, ale też trzeba pamiętać o tym, że racjonalizacja kary orzekanej jako kara łączna w wyroku łącznym nie musi być rozumiana wyłącznie jako łagodzenie i mieć zatem charakter jednokierunkowy (zob.: wyrok SN z dnia 21 sierpnia 2007 r., II KK 96/07, OSNKW 2008/1/6, Prok. i Pr.-wkł. 2008/1/5, OSP 2008/10/112, Biul. PK 2007/15/5, Biul.SN 2008/1/21). Istotne jest však to, że nie stwarza ona dla skazanego większych dolegliwości od tych, które wiązałyby się z wykonaniem poszczególnych wyroków. W rezultacie, nie sposób jest traktować wymierzonej kary łącznej jako kary rażąco niewspółmiernej.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego wyroku nie ujawniła przy tym takich uchybień, które należałoby brać pod uwagę z urzędu (art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k.). W konsekwencji, Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok, jako słuszny utrzymał w mocy, uznając apelację obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na mocy § 14 ust. 5, §§ 19 pkt 1 i 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.), przy uwzględnieniu stawki podatku od towarów i usług, o której mowa w § 2 ust. 3 cyt. Rozporządzenia.

W kwestii wydatków za postępowanie odwoławcze orzeczono po myśli art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. - z uwagi na sytuację materialną skazanego.